

Ook thans diepe rust overal — maar het is niet meer de sombere, naar-geestige stilte der tastbare duisternis — oneindig kalme vrede paart zich aan het plechtig zwijgen der 'tooverachtig' schoone stonde.

Slechts van tijd tot tijd rijst van verre een lange klagende toon op, een dier zonderlinge geluiden die soms midden in de diepste stilte van den nacht opstijgen, in de lucht blijven hangen, en langzaam als in de eindeloosheid weder wegsterven. En dan is alles weer stil — doodstil.

Al deze slapende wouden, al deze begroeide oevers die mij omringen, al dit sluimerende water, al dit zwijgen drukt mij op onverklaarbaar geheimzinnige wijze, en een innerlijk gevoel van onrust zegt mij — „wees waakzaam!” —

Acht glazen! — Middernacht! —

Geen geluid, geene beweging in de schemerende ruimte, slechts nu en dan ijlt een vluchtig briesje ons voorbij en fluistert nauw hoorbaar in de toppen der rizophoren.

Onwillekeurig zoeken mijne blikken de wijde watervlakte daarbuiten, de onder den stillen maneschijn kalm slapenden oceaan, waarover stroomen van blauwachtig wit licht, eene lange, zilveren brug bouwen, een schitterend pad van brillanten en ik blijf daarop turen, turen, totdat ik langs den zachten glans van dat lichtspoor over zee, in droomerig gepeins verzink — — —

— Uren van stille melancholie in het rustelooze zeemansleven, als de diepe rust van den zwijgenden nacht, troostrijk en bevredigend op het bedrukte hart neerdaalt — als de gedachten, der werkelijkheid ontrukkt, in zoet zelf-vergeten opwaarts streven om, los van al het aardsche, zich in het doorzichtig blauwe diep van den aether te verliezen — — —

— Uren van inkeer en stille herdenking, waarin het onrustig en twijfelend gemoed zijns ondanks verteederd wordt door de plechtige kalmte der sluimerende natuur; waarin stemmen en tonen, beelden en herinneringen langs het maangeglim omlaag komen zweven, zoo oneindig zacht en liefelijk, zoo innig vertrouwd en eigen, en toch zoo dikwerf vergeten, zoo zelden herkend en begrepen in andere oogenblikken — — —

De maan neigt ter kimme, haar in nevelen gehulde, vergrootte schijf, straalt in somberen vaalrooden gloed en zendt nog slechts een onzeker en schuin licht over de eenzame kruinen van het strandwoud — het wordt donkerder om ons.

Omgeven van een heer van lichtwolkjes, zinkt de roode kogel thans achter de zwarte boomtoppen weg.

Wat zijn dat voor tonen? — — —

Verrast luisteren wij naar de zeldzame geluiden, die voor de eerste maal uit de stille wildernis opstijgen.

Daar is het weer — als een gonzend en verward gedruisch van menschenstemmen voert de wind het uit de geheimnisvolle verte naar ons toe — nu eens duidelijker, — dan gedempter, — daarop een zwak wegstervend gemurmur, nog een enkele toon, — en dan niets meer, — het doffe zwijgen is teruggekeerd.